

«Նոր ժամանակի կրթություն» ՀԿ

ՀԵՐԹԱԿԱՆ ԱՏԵՍՏԱՎՈՐՄԱՆ ԵՆԹԱԿԱ ՈՒՍՈՒՑԻՉՆԵՐԻ ՎԵՐԱՊԱՏՐԱՍՏՄԱՆ ԴԱՍԸՆԹԱՑ

ԱՎԱՐՏԱԿԱՆ ՀԵՏԱԶՈՏԱԿԱՆ ԱՇԽԱՏԱՆՔ

Հետազոտության թեման՝ Ուսուցչի համագործակցությունը սովորողների ծնողների կամ նրանց օրինական ներկայացուցիչների հետ՝ սովորողների կրթության կազմակերպման և ընտանեկան դաստիարակության հարցերում

Առարկան՝ Հայոց լեզու և գրականություն

Հետազոտող ուսուցիչ՝ Փանոսյան Ծաղիկ Աշոտի

Ուսումնական հաստատություն՝ ք. Մասիս ԵՊՀ-ի միջն. դպրոց

Երևան 2022

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

1. ՆԵՐԱԾՈՒԹՅՈՒՆ..... 2

 Հետազոտության թեմայի արդիականությունը 3

 Հետազոտության նպատակը 4

 Հետազոտության խնդիրը..... 4

 2. ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԱԿՆԱՐԿ

 Ուսուցչի համագործակցությունը սովորողի ծնողի հետ՝ որպես սովորողի առաջադիմության ու զարգացման նախապայման..... 4

 Ծնողական ժողովների կարևորությունը սովորողների կրթության ու դաստիարակության համատեքստում 8

3. ՀԵՏԱԶՈՏՈՒԹՅԱՆ ԸՆԹԱՑՔԸ..... 10

4. ԵԶՐԱԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ..... 12

5. ԱՄՓՈՓՈՒՄ..... 13

6. ՕԳՏԱԳՈՐԾՎԱԾ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՑԱՆԿ..... 15

ՆԵՐԱԾՈՒԹՅՈՒՆ

Ուսուցիչն այն մարդն է, ով դժվար բաները դարձնում է հեշտ:

Ռալֆ Էմերսոն

Եթե ուսուցիչը սիրում է իր աշխատանքը, նա լավ ուսուցիչ կլինի: Եթե ուսուցիչը սիրում է աշակերտին, ապա նա ավելի լավ ուսուցիչ կլինի, քան նա, ով կարդացել է բոլոր գրքերը, բայց չի սիրում իր աշակերտին: Եթե ուսուցիչը սիրում է և իր աշխատանքը, և իր աշակերտին, նա կլինի կատարյալ ուսուցիչ:

Լև Տոլստոյ

Դեռևս հին ժամանակներից երեխաների դաստիարակության գործում առաջնությունը տրվում էր ուսուցիչներին՝ անտեսելով սովորողի ընտանեկան կրթական միջավայրի առանձնահատկությունները: Այժմ, երբ երեխայի հետ փոխգործակցության օպտիմալ մոդելը ուղղված է անձին, ուսումնական հաստատությունում կրթական ծրագրերը պետք է իրականացվի՝ հաշվի առնելով սովորողի անհատականությունը: Իսկ ինչպես հայտնի է անհատականությունը ձևավորվում է ընտանիքում, քանի որ երեխան իր ժամանակի մեծ մասն անցկացնում է ընտանիքում և նրա զարգացման վրա մեծ ազդեցություն ունի ընտանեկան միջավայրը: Շատ հաճախ կարելի կարծիք լսել, որ ամեն ինչ ընտանիքից է գալիս: Սա իսկապես այդպես է: Հիմնական բնավորության գծերը կա՛մ գենետիկորեն դրված են, կա՛մ ձևավորվում են ծնողների ազդեցության տակ մանկության տարիներին: Բայց դա չի նվազեցնում դպրոցի դերը անհատի ձևավորման և դաստիարակության գործում: Այն սերմերը, որոնք ցանվել են ծնողների կողմից, կարող են հավասարապես սատկել կամ բողբոջել դպրոցական միջավայրում՝ դասարանի թիմի, ուսուցիչների և դասուղեկի

ազդեցության տակ: Այդ իսկ պատճառով պետք է իրականացնել համագործակցություն

ուսուցչի , սովորողի ընտանիքի հետ: Եվ այդ համագործակցությունը գնալով դառնում է ավելի արդիական և պահանջված: Դպրոցի և ընտանիքի համագործակցությունը իրենից ներկայացնում է նպատակաուղղված և երկարատև աշխատանք, որն էլ իր հերթին ենթադրում է գործողությունների մի ամբողջական համակարգ՝ ուղղված սովորողի կրթական կարիքների ու պահանջմունքների վերլուծությանն ու բարելավմանը: Ուսուցչի և սովորողի ծնողի կամ նրա օրինական ներկայացուցչի հետ համագործակցությունը պետք է իրականացվի՝ հաշվի առնելով բարձր մարդկային որակները, էթիկայի նորմերը:

Բոլոր ժամանակներում թե՛ ծնողին, թե՛ ուսուցչին մտահոգել է ընտանիքում երեխաների օպտիմալ դաստիարակությունը՝ ինչպես խրախուսել և պատժել, որպեսզի դա նպաստի ներդաշնակ անհատականության զարգացմանը: Ընտանեկան դաստիարակության մեթոդները երեխաների վրա երկարաժամկետ կանոնավոր ազդեցություն են ունենում, որն ունի համակարգված բնույթ: Դրանք օգտագործվում են միայն մեկ նպատակով՝ երեխային հարմարեցնել հասարակությանը և սովորեցնել իրեն վարվել հասարակության մեջ ընդունված նորմերին ու վարքագծի կանոններին համապատասխան, ինչպես նաև կարգապահություն սերմանել նրա մեջ:

ՀԵՏԱԶՈՏՈՒԹՅԱՆ ՆՊԱՏԱԿԸ:

. Կապ ստեղծել դպրոցի և սովորողի ծնողի միջև :

.Ներգրավել ծնողին դպրոցական գործընթացին, համագործակցել ուսումնադաստիարակչական աշխատանքների կազմակերպման ժամանակ, ներգրավել դասարանական, համադպրոցական, արտադասարանական միջոցառումներին:

.Բարենպաստ պայմաններ ստեղծել սովորողի լիարժեք սոցիալական զարգացման, դաստիարակության և կրթության համար:

.Ցույց տալ ծնող- ուսուցիչ արդյունավետ փոխգործակցության դրական ազդեցությունը սովորողի կրթության ու դաստիարակության գործընթացում:

ՀԵՏԱԶՈՏՈՒԹՅԱՆ ԽՆԴԻՐԸ :

. Ինչպե՞ս ներգրավել ծնողներին միջին և ավագ դպրոցներում ուսումնադաստիարակչական խնդիրների լուծման պրոցեսին:

. Ինչպե՞ս ներգրավել ծնողներին իրենց երեխաների կրթությանը վերաբերող հարցերի մասին որոշումներ կայացնելու գործին:

Գրական ակնարկ

Հետազոտվող նյութի ուսումնասիրության համար օգտվեցի որոշակի գրականությունից, փորձեցի վերլուծել խնդրի էությունն ու վերհանել դրա վրա ազդող ուղիները և հանգեցի հետևյալին, որ ընտանիքը պատմականորեն եղել և մնում է հիմնական այն սոցիալական ինստիտուտը, որն ապահովում է հասարակության վերարտադրումը: Ընտանիքն է ձևավորում անհատի զարգացումը՝ րա բոլոր դրսևորումներով՝ ֆիզիկական, մտավոր, բարոյական, հոգևոր և հիմք է ստեղծում նրան ձևավորող բոլոր այլ սոցիալական ինստիտուտների համար: Ընտանիքն անհատի համար համարվում է առաջնային աղբյուր՝ սոցիալական արժեքների, նորմերի, ավանդույթների և վարքի ձևերի յուրացման, նաև հիմնաքար՝ կրոնական պատկանելիության, էթնիկ ինքնության և աշխարհայացքի ձևավորման հարցերում: Անհատականության ձևավորման հաջողությունը որոշվում է, առաջին հերթին, ընտանիքով:

Երեխաների ընտանեկան դաստիարակության ամուր հիմքը ծնողների՝ իրար նկատմամբ ունեցած սերն է: Այն ընտանիքում, ուր չկա հոր և մոր փոխադարձ ամուր սեր, այնտեղ չկա և չի կարող լինել երեխաների դաստիարակություն: Ընտանիքում երեխաների դաստիարակությունն իրականացնող ծնողները նախապես պետք է լավ ճանաչեն նրանց, իմանան յուրաքանչյուրի բնույթը, անհատականությունը, հակումներն ու հետաքրքրությունները, ներքին պահանջմունքները:

Ծնողների հետ փոխգործակցությունը դպրոցի և յուրաքանչյուր ուսուցչի աշխատանքում հրատապ և բարդ խնդիրներից է:

Շատ բան կախված է ուսուցչի ինտուիցիայից, հմտությունից, ով պետք է վերլուծի տարբեր

հանգամանքների համալիրը, որպեսզի ճիշտ որոշում կայացնի որոշակի իրավիճակում ծնողների և սովորողի հետ շփվելու մեթոդների և միջոցների ընտրության հարցում:

Ծնող- ուսուցիչ կապի պահպանումը ուսումնական գործընթացում աշակերտի հաջողության բանալին է, իսկ ծնողների և դպրոցի միջև կապի բացակայությունը , ինչպես նաև դպրոցի ու ծնողների չհամաձայնեցված գործողությունները վնասում են երեխայի կրթությանն ու դաստիարակությանը:

Երկկողմանի համագործակցության շնորհիվ կարելի է սովորողի համար ապահովել այնպիսի կրթական միջավայր, որտեղ վերջինս իրեն կզգա պաշտպանված ու կարևոր: Ծնող-ուսուցիչ համագործակցությունն իր դրական ազդեցությունն է ունենում սովորողի առաջադիմության, արժեհամակարգի ձևավորման, հաջողություններ և հաղթանակներ ունենալու վրա:

Ծնողների և ընտանիքների ներգրավումը իրենց երեխաների կրթության գործում արժեքավոր ներդրում է ցանկացած ծրագրի համար: Ընտանիքին յուրաքանչյուր երեխայի կրթության իմաստալից մասը դարձնելու համար ուսուցիչը պետք է՝

.ծնողներին և ընտանիքներին դիտի որպես գործընկերներ

.կանոնավոր կերպով հաղորդակցվի նրանց հետ

. հրավիրի ընտանիքներին իրենց մասնակցությունը բերելու ծրագրին

. ընդլայնի աջակցությունը ընտանիքներին՝ տնային պայմաններում ուսմանը նպաստելու նպատակով

.աջակցի ընտանիքներին ռեսուրսներից և ծառայություններից օգտվելու հարցում:/ «Քայլ առ քայլ» -ի չափորոշիչների կիրառումը դասարաններում/

Արդյունքում սովորողը միշտ կլինի ուշադրության կենտրոնում, կլինի կառավարելի և որոշակի խնդիրների առկայության դեպքում հեշտությամբ կլուծի իր առջև ծառայած

խնդիրները: Ուսուցիչը կարող է նաև համագործակցության արդյունքում օգնել սովորողի ծնողին ցանկացած կոնֆլիկտային իրավիճակներում:

Հավանության խոսքերը, մեծահասակների գովասանքը նրանց համար դրական գործողություններում ինքնահաստատման, սեփական ուժերի նկատմամբ վստահության խթան են: Ժամանակին և հմտորեն արտահայտված խրախուսանքը երեխայի մոտ արթնացնում է առողջ ինքնագնահատական՝ դանդաղաշարժը փորձում է արագաշարժ լինել, առաջադրանքն անզգույշ կատարողը ձգտում է հասնել ու ամեն ինչ ավելի լավ անել: Խրախուսանքը ձևավորում է անձնական որակներ, ուղղորդում է ճիշտ վարքագծին: Խրախուսանքի շնորհիվ երեխան իրեն զգում է կյանքի մեջ ներառված, նկատված, անհրաժեշտ: Սա դրական է ազդում հոգեբանական վիճակի, հույզերի վրա: Դաստիարակության այս մեթոդի օգնությամբ զարգանում են հետևյալ որակներն ու բնավորության գծերը.

- Բարություն
- պատասխանատվություն
- Արդարադատություն
- ճշգրտություն
- ազնվություն
- սովորելու ունակություն
- վստահություն
- ինքնատիրապետում և այլն:

Խրախուսումն օգտագործվում է գործունեության բոլոր ոլորտներում և ունենում է իր արդյունքները: Այն գործում է անկախ տարիքից թե՛ երեխաների, թե՛ մեծահասակների վրա: Օրինակ՝ լավ որակի աշխատանքը, աշխատանքային պարտականությունների կատարումը մոտիվացնելու համար աշխատակիցներին շնորհվում են մրցանակներ, պատվոգրեր: Արդեն սրանից կարելի է եզրակացություններ անել խրախուսման ազդեցության արդյունավետության մասին:

ԾՆՈՂԱԿԱՆ ԺՈՂՈՎՆԵՐԻ ԿԱՐԵՆՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ՍՈՎՈՐՈՂՆԵՐԻ ԿՐԹՈՒԹՅԱՆ ՈՒ
ԴԱՍՏԻԱՐԱԿՈՒԹՅԱՆ ՀԱՄԱՏԵՔՍՏՈՒՄ

Հաջողված է այն դասարանը, որի ղեկավարը հաճախակի հրավիրում է ծնողական ժողովներ, ներկայացնում է սովորողների առաջընթացի մասին, քննարկում սովորողի հետ կապված ցանկացած հիմնախնդիր: Ծնողական ժողովները մերձեցնում են ուսուցիչներին և ծնողներին, ընտանիքին մոտեցնում են դպրոցին, օգնում որոշել երեխայի կրթության վրա ազդելու ամենաօպտիմալ ուղիները: Հանդիպումների ժամանակ ծնողները համակարգված կերպով ծանոթանում են ընտանիքում և դպրոցում երեխաներին դաստիարակելու խնդիրներին, բովանդակությանը, ձևերին և մեթոդներին: Ծնողական ժողովները կարող են կառուցվել տարբեր ձևերով:

Շատ հաճախ ուսուցչի կամ ծնողի սխալ խոսելը, ոչ ճիշտ վարվելակերպը երեխաներին հետ է շարտում և ստեղծվում է կոնֆլիկտային իրավիճակ, որն ավելի բարդացնում է ծնող-երեխա-մանակավարժ-դպրոց համագործակցությունը: Այդպիսի իրավիճակներից խուսափելու համար անհրաժեշտ է ճիշտ ծնողական ժողովներ վարել, որտեղ կկարողանանք կառուցողական մթնոլորտ ստեղծել և համատեղ աշխատանքի արդյունքում կշահի մեր սովորողը, վաղվա քաղաքացին: Ծնողական ժողովները պետք է կազմակերպել հետևյալ սկզբունքներով՝

. Ժողովների ժամանակ որոշել մեկ առավել կարևոր խնդիր, որը վերաբերում է դասարանի աշակերտներին և դրա հիման վրա կազմակերպել զրույցը ծնողների հետ:

. Հատուկ ուշադրություն դարձնել դասարանում ծնողների աթոռների դասավորության վրա:

Օրինակ , կարելի է սեղանները և աթոռները դասավորել շրջանաձև որպեսզի բոլոր ծնողները լավ տեսնեն և լսեն միմյանց:

. Ժողովի ընթացքում կիրառել խաղեր և ծնողների համագործակցության կազմակերպման խմբային ձևեր:

. Խնդրահարույց հարցերի քննարկման ժամանակ հենվել առավել կենսափորձ ունեցող ծնողների կյանքի և մանկավարժական փորձի, ծնողական կոմիտեի անդամների և դպրոցի խորհրդի կարծիքների վրա: /Կ. Դ. Ուշինսկի/

Ծնողական ժողովների ժամանակ դասղեկը պետք է դրսևորի հետևյալ վարքագիծը.

. Հանել սեփական լարվածությունը և տազնապը ծնողներին հանդիպելուց առաջ:

. Խոսքի, ինտոնացիայի, ժեստերի և այլ միջոցներով ցույց տալ հարգանք և ուշադրություն նրանց հանդեպ:

. Փորձել հասկանալ ծնողներին, ճիշտ որոշել խնդիրները, որոնք առավել անհանգստացնում են նրանց:

. Ծնողների հետ հարկավոր է հանգիստ և բարեհամբույր խոսել: Կարևոր է, որ բոլոր աշակերտների, այդ թվում /ռիսկային խմբի/ ծնողները ժողովից գնան հավատով լցված դեպի իրենց երեխան:

. Ծնողական ժողովի ընթացքում համատեղ աշխատանքի արդյունքը պետք է լինի այն, որ ծնողները դառնան ավելի վստահ այն բանում, որ իրենց երեխաների դաստիարակության հարցում կարող են հենվել դասղեկի և մյուս ուսուցիչների աջակցության և օգնության վրա:

Եվ վերջապես ուսուցչի վարպետությունը կայանում է աշակերտների հետ փոխազդեցության կազմակերպման ձևերը, վերլուծելու կարողությունը, համոզմունքների արտահայտումը, առանց վիրավորելու աշակերտի տեսակետը, աշակերտի ներշնչման կարողությունը: Ուսուցչի մոտեցումից շատ բան է կախված: Ուսուցիչն է, որ կարող է ճիշտ ղեկավարելով աշակերտներին և ծնողներին, կկարողանա նրանց մեջ ձևավորել բարձր արժանիքներ, զարգացնել հետաքրքրությունը ուսման նկատմամբ: **Կ. Դ. Ուշինսկի/**

Ինչպես ասել է Սուխումլինսկին «Յուրաքանչյուր երեխայի մեջ կա լավը, և դաստիարակության գործընթացը պետք է կառուցել դրականի վրա հենվելու սկզբունքի հիման վրա»:

2. ՀԵՏԱԶՈՏՈՒԹՅԱՆ ԸՆԹԱՅՔԸ :

Տարիների աշխատանքային փորձը ցույց է տվել, որ տարրական դպրոցում ծնողները ավելի են ներգրավված ուսումնական գործընթացին: Հաճախակի ինքնակամ այցելում են դպրոց և դպրոց-ծնող-ուսուցիչ կապն ավելի ամուր է: Միջին և ավագ դպրոցներում ներգրավվածությունը մեծացնելու համար Լեռնագոգի Օնիկ Փակումեանի անվան միջնակարգ դպրոցը մշակեց հատուկ ռազմավարություն, որը ծնողին կապեց դպրոցի հետ:

Հանձնարարվեց միջին և ավագ դասարանների դասղեկներին կազմակերպել տարատեսակ բնույթի միջոցառումներ ծնողների և սովորողների մասնակցությամբ: Նրանց մասնակցությամբ կազմակերպվեցին արշավներ, էքսկուրսիաներ, ցուցահանդեսներ, մրցույթներ, վարպետության դասեր և այլ միջոցառումներ:

Հինգերորդ դասարանի դասղեկը կազմակերպեց միջոցառում «Առողջ ապրելակերպ» թեմայով, որին մասնակցեցին թե՛ ծնողները, թե՛ աշակերտները: Ծնողները մեծ ոգևորությամբ էին գալիս նախնական փորձերին, արտասանում էին, երեխաներին ցույց էին տալիս և բացատրում էին, թե ինչպես լվանալ ձեռքերը և ատամները:

6-րդ դասարանի աշակերտները իրենց ծնողների հետ միասին բեմադրեցին Հովհաննես Թումանյանի «Շունն ու կատուն»: Այնքան լավ էր ստացվել, որ մանկապարտեզի տնօրինությունը ցանկություն էր հայտնել բեմադրությունը ներկայացնել նաև մանկապարտեզի երեխաների համար:

7-րդ դասարանում կազմակերպվեց սպորտլանդիա, որում աշակերտները մրցում էին ընդդեմ իրենց ծնողների: Հաղթող թիմը պարգևատրվեց շնորհակալագրով:

8-րդ դասարանի տղաները հայրիկների հետ մայրության տոնին դպրոցի խոհանոցում թխեցին թխվածքաբլիթներ: Տոնի կազմակերպմամբ զբաղվել էին միայն հայրիկները և տղաները: Պատրաստելուց հետո թխվածքաբլիթները ժապավենով կապել էին: Ամեն ինչ գեղեցիկ էր ստացվել:

Եթե նախկինում ծնողները իրենց երեխայի դպրոցական կյանքի միայն պասիվ հանդիսատեսն էին, ապա այժմ դառնում են նրա ակտիվ մասնակիցները: Որոշ ծնողներ պատմեցին իրենց տպավորությունների մասին և պատմեցին, թե ինչպես են թխվածքաբլիթներ թխել տանը ամբողջ ընտանիքով :

9-րդ և 10-րդ դասարանի աշակերտների և ծնողների մասնակցությամբ անցկացվեց գրական ցերեկույթ՝ նվիրված Համո Սահյանին, որի ժամանակ ծնողները և աշակերտները մեծ ոգևորությամբ արտասանում և երգում էին Սահյանի ստեղծագործությունները:

11-րդ դասարանի ծնողները և աշակերտները ներկայացրեցին ժողովրդական պարեր: Նրանք յուրաքանչյուր դասամիջոցին ներկայացնում էին մի պար:

12-րդ դասարանին հանձնարարություն չկար, քանի որ պատրաստվում էին ընդունելության քննություններին:

Այդ մի քանի ամիսների ընթացքում դպրոցում տիրում էր ոգևորություն, խանդավառություն, բոլորը շտապում էին իրենց հանձնարարականները կատարել: Նշեմ նաև, որ սկզբում ծնողները կաշկանդված էին, բայց հաղթահարեցին այդ կաշկանդվածությունը, սկսեցին մեծ ոգևորությամբ և առանց կաշկանդվելու ներկայացնել այն, ինչ իրենց հանձնարարված էր: Ուզում եմ ծնողների արտահայտած մտքերից մի քանիսը մեջբերում անել.

«Շատ նոր գիտելիքներ, հմտություններ սովորեցինք»:

«Շփման արդյունքում ավելի լավ ճանաչեցինք դասուղեկին, ավելի շատ տեղեկացանք նրա և դպրոցի պահանջների մասին»:

«Ճանաչեցինք մեր երեխաներին նորովի»:

«Ծնողներս նաև իրար հետ շփման արդյունքում ավելի լավ ճանաչեցինք միմյանց»:

«Երգելիս, պարելիս, արտասանելիս, սպորտային խաղեր խաղալիս մտովի տեղափոխվեցինք մանկություն»:

«Կուզենայինք այս ծրագիրը շարունակական լիներ»:

3. ԵԶՐԱԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Այսպիսով, ելնելով մեր դպրոցի իրականացրած ծնող-դպրոց համագործակցությունից, վերանայելով արդյունքները, կատարեցինք դիտարկումներ, որոնք կներկայցնենք ստորև :

.Համագործակցությունը հաջողված էր և դրական ազդեցություն ունեցավ սովորողների անհատականության և կրթական ուսումնառության վրա:

.Ուսուցչի, սովորողի ծնողի կամ նրա օրինական ներկայացուցչի համագործակցությունը բավականին պատասխանատու և կարևոր գործընթաց է: Կողմերը պետք է քաջ գիտակցեն, որ իրենց համագործակցության հիմքում կրթության առաջնային շահերի՝ սովորողների սովորելու իրավունքի իրականացումն է:

.Կողմերի համագործակցությունը պետք է հիմնված լինի մարդկային բարձր ու բարոյական որակների վրա: Այստեղ չի կարելի ստորադասել որևէ կողմի գործառույթները:

. Հարկավոր է հաճախակի ծնողական ժողովներ իրականացնել, որպեսզի հնարավոր լինի մշտադիտարկել կրթական հնարավոր խնդիրներն ու սովորողների՝ տարիքային առանձնահատկություններով պայմանավորված վարքային շեղումներն ու գտնել միասնական լուծման տարբերակներ:

. Հարկավոր է մյուս սովորողների ծնողների մեջ ևս ստեղծել բարոյահոգեբանական կայուն ու առողջ միջավայր, որպեսզի հնարավոր լինի խուսափել կոնֆլիկտային իրավիճակներից:

.Կարևոր հանգամանք է նաև մանկավարժական խորհրդատվությունը ծնողին: Ուսուցիչն իր նեղ մասնագիտական գիտելիքներով ու փորձառությամբ ցանակալի է, որ կիսվի ծնողների հետ:

.Կարևոր պայման է փոխադարձ հարգանքն ու այն գիտակցումը, որ կողմերի արդյունավետ աշխատանքն ուղիղ համեմատական է արժեքային համակարգ ունեցող, դաստիարակված ու գիտակից անձնավորության ձևավորմանը:

. Մենք պետք է փորձենք ծնողներին վստահություն տալ, որ որակյալ ուսուցիչները կսովորեցնեն և կկրթեն իրենց որդուն կամ դստերը, և որ դրա համար պատրաստ են բոլոր անհրաժեշտ պայմանները:

ԱՄՓՈՓՈՒՄ

Ընդհանրացնելով կատարված աշխատանքը՝ ես եկա հետևյալ եզրահանգման.

- ընտանեկան դաստիարակությունը մեծ նշանակություն ունի երեխայի դաստիարակության, կրթության և զարգացման գործում և երեխայի զարգացման վրա ծնողների ազդեցությունը շատ մեծ է:
- Դաստիարակության մեթոդները և դրանց պատշաճ կիրառումը կարևոր գործոն է ծնող-երեխա փոխհարաբերությունների կայուն զարգացման գործում:
- Խրախուսումը մեծ ազդեցություն ունի երեխայի զարգացման գործընթացի վրա և այն համարվում է դաստիարակչական կարևոր խթան:
- Ներկայումս մեծ նշանակություն է տրվում երեխայի վարքի և գործունեության խթանման մեթոդներին:
- Ժամանակակից ընտանիքում հարաբերությունների ուսումնասիրությունները ցույց են տալիս, որ ծնողներն ավելի ուշադիր են իրենց երեխաների կարիքների և շահերի նկատմամբ, նրանք ավելի ժողովրդավար են դարձել, քան, ասենք, հարյուր տարի առաջ: Այնտեղ, որտեղ չկա վերահսկողություն երեխայի վարքագծի վրա, ով չի ճանաչում «այո»-ն և «ոչ»-ը, դժվարություններ կարող են առաջանալ նրա սոցիալական հարմարվողականության և ուրիշների հետ հաղորդակցության հաստատման հետ կապված:
- Կրթության և դաստիարակության մեթոդներ ընտրելիս ծնողները և ուսուցիչները պետք է անպայման հաշվի առնեն իրավիճակը որպես ամբողջություն՝ երեխայի տարիքը, նրա բնավորությունը, խառնվածքը, ընտանիքում հաստատված ավանդույթները: .

Ուսուցիչները և ծնողները ունեն ընդհանուր նպատակներ և առանց նրանց համագործակցության՝ երեխայի կյանքը լիարժեք չէ: Դպրոցը երեխային տալիս է գիտական գիտելիքներ և իրականության նկատմամբ դաստիարակում գիտակցական վերաբերմունք: Ընտանիքն էլ իր հերթին ապահովում է կյանքի պրակտիկ փորձը: Ընտանիքում ձևավորվում և մշակվում են մարդկանց կարեկցելու կարողությունը:

Ընտանիքի և դպրոցի համագործակցությունը գնալով ավելի արդիական և պահանջված է դառնում: Ծնողները բացառիկ դեր են խաղում երեխայի կյանքում. նրանք են կրում դրա զարգացման հիմնական պատասխանատվությունը: Ընտանիքը պետք է լինի համախոհների խումբ և գործի դպրոցի հետ համատեղ: Մանկավարժությունը պետք է դառնա գիտություն և՛ ուսուցիչների, և՛ ծնողների համար, ուստի կարևոր և հրատապ խնդիրներից է դպրոց – ընտանիք համագործակցությունը:

ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՑԱՆԿ

1. Վ.Դ. Ուշինսկի
2. Ամիրջանյան Յ. Ա., Մանկավարժություն (ուսումնական ձեռնարկ), Երևան 2005
3. Նախաշավիղ 1 .2012
4. Վ. Դ. Սեմյոնով /Փոխազդեցություն դպրոցի և սոցիալական միջավայրի միջև
5. Վ.Դ. Սեմյոնով/ Մանկավարժություն